

[Ebba Strangs.]

der udnytter loven mest. De andre tilhører de befolkningsgrupper, der i forvejen er blevet hårdt ramt af prisstigningsbølgen, der i forvejen bogstavelig talt må vende hver femøre for at prioritere, før de beslutter sig til, hvad de vil bruge pengene til. Under de nugældende fribefordringsregler har vi fritaget disse familier for at træffe valg, når det gjaldt sundhed og sygdom. Men nu lægger vi altså valget tilbage til disse familier, og det vil betyde, at nødvendig efterbehandling efter et sygdomstilfælde kan blive forsømt, at småskavanker hos børnene får lov at passe sig selv, for: det går jo nok over, herregud. Kort sagt: sundhedstilstanden kan risikere at dale hos de mest udsatte befolkningsgrupper.

Nu ved jeg godt, at økonomisk trængende personer kan få hjælp over forsorgsloven eller bistandsloven, hvis den bliver vedtaget; men hvis man først skal på socialkontoret, så er det jo stadig væk lettere at blive hjemme. Det drejer sig netop ikke om akutte sygdomstilfælde. På dette punkt har ministeren stillet ændringsforslag til lovforslaget, og det er vi glade for. Naturligvis tilslutter vi os det ændringsforslag. Det drejer sig udtrykkelig om sygdomsbilleder, hvis udvikling er svært forudsigelige, og som ofte er afhængige af lægebehandling til rette tid.

Der er i forvejen masser af forhindringer, når en mor med flere børn skal af sted med den ene eller den anden til læge. Der er pænsningsproblemer, der kan være tabt arbejdsfortjeneste, der er i forvejen meget besværlig transport, især hvis man bor på landet og har lang afstand til sin læge. Og nu skal de økonomiske overvejelser altså også til at spille ind.

Dette og de efterfølgende lovforslag, som vi skal behandle i dag, bliver vedtaget i panik, fordi vi er blevet skræmt af befolkningens uvilje mod at betale skat. Før vi har løst beskatningsproblemerne og fundet ud af, hvordan vi får hentet pengene på de rigtige steder, vedtager vi altså en lov, der tager pengene fra dem, der trænger til dem.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Der skal som bekendt mange bække små til at udgøre en stor å. Lovforslaget om ændrede regler for befordringsgodtgørelse inden for den offentlige sygesikring hører

vel ikke til de helt store besparelser inden for den offentlige sektor, men er dog et skridt i den rigtige retning, ikke mindst set i relation til decentraliseringen af opgaverne til amter og kommuner, som mit parti er tilhænger af.

Der har på enkelte undtagelser nær været enighed i udvalget om denne del af det fremsatte lovforslag, hvilket også fremgår af den afgivne betænkning, og jeg skal her ved anden behandling tilsige mit partis støtte.

Jeg vil dog gerne bede om en fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling vedrørende de ændrede refusionsordninger, idet der endnu ikke er afgivet betænkning i parallelforslaget angående sygehusvæsenet, og vi finder, der er en nøje sammenhæng mellem disse to ting.

Gunner Baunsgaard (RV):

I ethvert lovforslag kan der være ting, som man ikke er særlig glad for, men når det er sådan, at det altovervejende er de gode intentioner, der tæller mest, så vil vi fra det radikale venstre også stemme for lovforslag nr. 122 om ændring af lov om offentlig sygesikring.

Lena Pedersen (CD):

Dette lovforslag skal ses på baggrund af regeringens planer om besparelser i de offentlige udgifter. De nugældende bestemmelser om fribefordring giver i nogen grad adgang til misbrug, og da forslaget ydermere sikrer den gruppe, der har størst behov for befordring, nemlig folke- og invalidepensionister, kan centrum-demokraterne tilslutte sig dette forslag.

Hanne Reintoft (DKP):

Ved første behandling understregede jeg, at vi i visse tilfælde kunne forstå baggrunden for ministerens ønske om revision af denne lov. Vi udtrykte dog samtidig store betænkeligheder og henviste til, at vi ikke ville tage stilling, før vi så resultaterne af udvalgsarbejdet. Det foreligger nu, og desværre har vore betænkeligheder været korrekte. Jeg havde håbet, man kunne arbejde med lovforslaget i udvalget, sådan at det havde været en forsvarlig spareforanstaltning. Det synes vi ikke det er længere, og vi ser jo også, at Praktiserende Lægers Organi-